

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. V.**,
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. JMK 91344/2017, sp. zn. S-JMK 43781/2017/OD/Př

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 23. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. června 2017, č. j. JMK 91344/2017, kterým bylo

zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 31. ledna 2017, č. j. OD/57933/2015, jímž byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

2. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se měl žalobce dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona silničním provozu, tím, že v rozporu s ustanovení § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, neboť „*automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, bylo zjištěno, že dne 16. 6. 2015 v 15:59 hodin v, na ul., sil. v km blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 71 km/h, resp. 68 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii).*“ Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
3. Proti napadenému rozhodnutí, stejně jako proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, brojil žalobce následujícími námitkami. Předně namítá, že správní orgán nijak nepopsal způsob, jakým hodnotil jednotlivé důkazy, tedy nepopsal, jaké konkrétní skutečnosti zjistil z jakého podkladu rozhodnutí, a dále, jakým způsobem, ale učinil pouze tzv. souhrnné zjištění. Rovněž namítá, že správní orgán nijak neodůvodnil ani svůj závěr o tom, že bylo měření rychlosti provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, ačkoliv se jedná o znak dané skutkové podstaty. Tvrdí, že správní orgán rovněž ignoroval ten ze znaků dané skutkové podstaty, že porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu a nijak jeho naplnění neprokazoval a ani neodůvodnil, a dále se nijak nezabýval ani podmínkami měření rychlosti, tj. zejm. podmínkami uvedenými v § 79a silničního zákona, neboť nijak neřešil účel měření, zda bylo měření provedeno v součinnosti s Policií ČR, a konečně, zda bylo provedeno na úseku určeném Policií ČR, a nezabýval se zákonností zcela zásadního (a v podstatě jediného) důkazu, a to výstupem z měření. Uvedl, že zastává názor, že Policie ČR ve smyslu platných právních předpisů neurčila řádně místo měření pro obecní policii a měření proto proběhlo nezákonně, neboť souhlas mohl vydat pouze ředitel příslušného krajského ředitelství nebo jím pověřený policista, což se v daném případě nestalo. Žalobce rovněž namítá, že se měl správní orgán zabývat i tím, zda obecní policie zřízení tohoto rychloměru vhodným způsobem uveřejnila. Dále poukazuje na to, že správní orgán neprokázal, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami s tím, že je zcela zřejmé, že úsek těmito značkami označen nebyl a měření bylo nezákonné. Správní orgán nijak neodůvodnil ani svůj názor, že ke změření rychlosti došlo v obci, a ani v tomto směru neprovedl potřebné dokazování, nijak neřešil ani to, zda byl použitý rychloměr ověřen, ačkoliv se také jedná o podmínku zákonnosti měření rychlosti, neřešil a neprokázal, že by se místo skutku nacházelo za značkou „Začátek obce“, neodůvodnil ani závěr, že v případě žalobce se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu. Konečně závěrem k tomuto bodu namítá, že rozhodnutí prvního stupně je pouze vyplněnou šablonou.
4. V další části žaloby brojil proti vadám výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č.

500/2004 Sb., správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zejm. se jedná o ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona. Z výroku podle něj nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv. Popis skutku ve výroku tedy neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť neobsahuje všechny znaky dané skutkové podstaty. Z výroku rovněž není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, neboť z výroku a ani z odůvodnění není patrný typ rychloměru, kterým bylo měřeno. Správní orgán měl překročit svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil způsob úhrady pokuty a nákladů řízení.

5. Žalobce rovněž namítá, že ve výroku je uvedeno, že byla pokuta uložena podle § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, ačkoliv toto ustanovení ještě v době, kdy mělo ke správnímu deliktu dojít, ani neexistovalo, a takový postup se tak žalobci nutně jeví jako rozporný s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Současně žalobce namítá porušení práva na spravedlivý proces, neboť správní orgány se nezabývaly tím, zda pro něj není novější právní úprava příznivější. Žalobce rovněž namítá, že mu není zřejmé, podle jaké časové verze právních předpisů bylo rozhodováno, což považuje za důvod nepřezkoumatelnosti.
6. Dále namítá, že místo skutku je ve výroku specifikováno zcela nedostatečně, a to jako ulice v, v km, podle názoru žalobce se nejedná o srozumitelný údaj a namítá proto, že nelze zjistit, kde došlo k měření a žalobce je krácen především na právu na obhajobu, neboť není zřejmé, v jaké části ulice ke změření došlo, a není zřejmé ani to, jaký v místě změření platil rychlostní limit.
7. Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je podle žalobce v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
8. Následně tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
9. V dalším bodu žalobce vyslovuje pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby správního orgánu, když tato zpochybňovala kvality jeho zástupce, a označovala jej za pasivního. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze vycítit, že oprávněná úřední osoba chová vůči bývalému zástupci žalobce jisté antipatie.
10. V závěrečné skupině námitek, kterými brojil proti napadenému rozhodnutí, polemizoval žalobce se způsobem vypořádání jednotlivých odvolacích námitek.

11. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 12. 2017 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. S odkazy na judikaturu se vyjádřil ke všem uplatněným námitkám s tím, že tyto nejsou důvodné.
12. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a po nařízeném jednání rozhodl, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

a. Souhrnné zjištění

13. Zdejší soud nedospěl k závěru, že by správní orgán prvního stupně ve věci provedl nezákonné tzv. souhrnné zjištění. Žalobce totiž paušálně hodnotí obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako souhrnné zjištění a souhrnné hodnocení veškerého provedeného dokazování. Tak tomu ale není. Prvostupňové rozhodnutí se ve věci skutku rozpadá do dvou částí. První je odůvodnění nezahájení přestupkového řízení proti p. M. Y. a druhou je zdůvodnění skutkové a právní věty výroku rozhodnutí. Správní orgán uvedl jasný výčet důkazů, z nichž následně vyvodil skutkový závěr.
14. Ve vztahu k tomu, co je nebo není souhrnné zjištění, je vhodné odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, ve věci sp. zn. IV. ÚS 3902/11, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že „*odvolací soud, ačkoliv v intencích § 213 a 213a o.s.ř. dokazování doplnil, v odůvodnění napadeného rozsudku (ani v nezbytném rozsahu) neuvedl, jaká skutková zjištění učinil z každého z provedených důkazů, případně konkrétně vymezených skupin důkazů, resp. myšlenkově se k nim stran této druhé alternativy co do společného hodnocení - umožňuje-li to jejich charakter a kontext - v rámci vyložení rozhodovacích důvodů nevymezil.*“
15. Z uvedené citace jasně vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi důkazy, které stojí samostatně a které je třeba samostatně posuzovat, a mezi konkrétně vymezenými skupinami důkazů, u kterých lze provést společné hodnocení, umožňuje-li to jejich charakter a kontext. V nyní posuzované věci se podle názoru zdejšího soudu jedná právě o takovou skupinu důkazů, neboť všechny jednotlivé shromážděné důkazy jsou spojené s jediným místem, jediným jednáním a jediným časovým okamžikem, přičemž je nutné je vykládat v jejich společném kontextu, jak učinil správní orgán prvního stupně. Soud proto na jeho postupu neshledává žádné pochybení, které by mělo zakládat nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

b. měření rychlosti tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy

16. Podle názoru zdejšího soudu žalobce nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Skutková podstata deliktu provozovatele byla v předmětném období

vymezena v ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Znakem skutkové podstaty **není** měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem. Naopak v ustanovení § 125f odst. 2 téhož zákona byly vymezeny zákonné podmínky (tedy obecné znaky deliktu provozovatele vozidla) tak, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

17. Odůvodnění toho, jakým způsobem byla měřena rychlost, proto není otázkou odůvodnění naplnění znaku skutkové podstaty.
18. Z podané žalobní námitky není vůbec patrné, zda žalobce brojí proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebo žalovaného. S ohledem na to, že hovoří o prokázání znaků skutkové podstaty lze dovodit, že brojí spíše proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť proti vypořádání obdobné odvolací námitky brojí samostatně. Soud musí zdůraznit, že není orgánem, který má rozhodovat o námitkách proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a substituovat tak řízení před odvolacím orgánem.
19. Při vědomí si uvedeného soud konstatuje, že závěr vyjádřený ve výroku i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy že byla rychlost zjištěna automatizovaným technickým prostředkem, odpovídá provedenému dokazování (z fotodokumentace o přestupku a z ověřovacího listu rychloměru č. 2016/14), neboť z provedených důkazů jasně vyplývá, že rychlost řidiče byla zjištěna rychloměrem výrobní č. 08/0116, který pracoval v automatizovaném režimu a pro dobu, kdy došlo k měření rychlosti, byl rychloměr řádně ověřen. Při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého „Zcela správně přitom (krajský soud) poukázal na skutečnost, že jediným dělicím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“]. V nyní posuzované věci z řádně provedených listinných důkazů vyplývá, že rychloměr pracoval v automatizovaném režimu, a je proto zcela zřejmé, že je jednalo o měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem. Závěr správního orgánu prvního stupně (a konečně i žalovaného v napadeném rozhodnutí) je proto zcela správný a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a provedenému dokazování.

c. *Dopravní nehoda – odůvodnění rozhodnutí*

20. Rovněž i v případě dopravní nehody žalobce nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost) – viz výše. Stejně jako není znakem skutkové podstaty měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem, tak znakem skutkové podstaty není ani absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel, a proto odůvodnění toho, zda při jednání (ne)nastala dopravní nehoda, není otázkou prokazování a odůvodnění naplnění znaku skutkové podstaty.
21. V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (jízda vyšší než povolenou rychlostí) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
22. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je tak požadováno, aby v rozhodnutí byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. motocykl byl na fotografii zachycen při jízdě ve zjevně provozuschopném stavu a s řidičem v sedle), v podstatě nemožné a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 6 As 59/2012 uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz): „*Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.*“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „*Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neprokazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013 ve věci sp. zn. 6 As 59/2012). Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

d. *Soulad měření rychlosti s podmínkami uvedenými v § 79a silničního zákona*

23. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

d.1 Účel měření rychlosti:

24. Citované ustanovení § 79a zákona o silničním provozu jasně definuje, že policie a obecní policie jsou oprávněny měřit rychlost za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Soud je přesvědčen, že měření rychlosti, pokud není vykonáváno zjevně šikanózním způsobem, je úkonem v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a **vždy** směřuje ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích **bez dalšího**, a to prostřednictvím represe vůči osobám, které nerespektují pravidla provozu na pozemní komunikaci.
25. Funkcí trestního práva, tedy i přestupkového je mimo jiné i obecná prevence, jejímž smyslem je odradit, příp. odstrašit případné pachatele od deliktního jednání a na kterou nutně navazuje i dostatečná obecná jistota, že v případě porušování právních norem bude pachatel v souladu se zákonem potrestán. V případě absence kontroly dodržování právních povinností (obecně) a absence negativních následků porušení právních povinností se ze zákona stává zbytečná norma, která nemůže mít zamýšlené důsledky ani regulativní, ani obecně preventivní, a je dán prostor pro bezbřehou anarchii. Soud má proto za to, že v obecné rovině lze považovat účel měření rychlosti vždy za aprobovaný a pouze v případech zcela excesivních lze uvažovat o porušení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu.
26. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by při měření rychlosti docházelo k excesům, pouze v odvolání konstatoval, že nebylo prokázáno, že měření rychlosti vedlo ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci. Podle názoru zdejšího soudu takové dokazování není na místě, neboť účinky represe lze vidět jednak v rovině individuální a jednak v rovině generální, přičemž v případě obou veličin lze efekt prokázat pouze dlouhodobou statistikou, jejíž místo soud v dokazování v řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla nevidí.
27. Nadto je třeba konstatovat, že samotné měření rychlosti by mělo primární dopad do práv skutečného pachatele přestupku, nikoliv provozovatele vozidla.

d.2 Součinnost s Policií ČR

28. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko Policie ČR „*Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice*“, ze kterého vyplývá, že ul. – sil. II/425 od křižovatky po konec obce ve směru – obousměrně, byla určena jako místo pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice. Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo na této ulici a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem RAMER AD9T, který odpovídá schválení policií ke stacionárnímu měření rychlosti.
29. Pokud žalobce namítá, že souhlas k měření mohl vydat pouze ředitel příslušného krajského ředitelství nebo jím pověřený policista, soud konstatuje, že zákon pro stanovení míst k měření rychlosti obecní policií nestanoví pro Policii ČR žádnou formu. Podle názoru zdejšího soudu je proto zcela dostatečné, pokud je ve správním spise založeno schválení úseků, které provedl příslušný dopravní inspektorát, jehož úkolem je právě mj.

dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Právní názor žalobce sice vyjadřuje jeho přesvědčení, ale nemá oporu v pozitivní právní úpravě. Konečně ani žalobce svůj právní názor o žádné ustanovení právního řádu neopírá.

30. Stejně tak zákona nijak blíže nespecifikuje, jakou podobu má mít součinnost Policie ČR při měření. Jelikož bylo měření prováděno automatizovaným technickým prostředkem, je dostatečným prokázáním měření v součinnosti s Policií ČR právě schválení úseků pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice.

Ad uveřejnění umístění rychloměru:

31. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
32. Smyslem druhého odstavce citovaného ustanovení je zajištění informovanosti veřejnosti o tom, že se může nacházet na místě, které je monitorováno. Zákon ani jiné další předpisy nestanoví, jakým způsobem se má tato informace zveřejnit. V této souvislosti je proto zcela nedůvodné dovozovat z uvedeného povinnost označit místo měření dopravními značkami.

d.3 Dopravní značení

33. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z výše citovaného ustanovení § 79a zákona o silničním provozu vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií. Není proto žádný důvod, aby se jimi správní orgány zabývaly.

d.4 Uveřejnění zřízení rychloměru

34. V prvním stupni rozhodoval jako správní orgán Městský úřad Židlochovice, který své řízení zahájil na základě oznámení přestupku od Městské policie Židlochovice. Skutečnost, jakým způsobem byly úseky pro stacionární měření rychlosti zveřejněny, je skutečností, která je správnímu orgánu jistě známa z jeho úřední činnosti, a proto zjevně není pro správní orgán prvního stupně nutným předmětem dokazování za předpokladu, že zákonnost měření z tohoto důvodu není zpochybněna účastníkem řízení. Správní orgán prvního stupně vycházel z důkazů, kterými bylo prokazováno spáchání deliktu, přičemž shromážděné podklady považoval za dostačující, a je třeba konstatovat, že žalobce jako

účastník řízení proti nim nijak v řízení před správním orgánem prvního stupně nebrojil, ačkoliv k tomu měl dostatečný prostor a příležitost.

35. Je nutné ale zároveň souhlasit se žalobcem v tom, že jím uplatněná odvolací námitka, v níž brojil proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahově totožnými důvody, byla vypořádána nesprávně.
36. Soud v postupu správního orgánu prvního stupně pochybení neshledal a nesprávné vypořádání odvolací námítky nepovažuje za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Podstatou žalobní námítky je otázka zákonnosti měření, resp. splnění podmínek pro získání klíčového důkazu – výstupu z rychloměru. K tomu je třeba uvést, že zákon pro zveřejnění rychloměru nestanoví žádné podmínky, tedy zřízení rychloměru mohlo být zveřejněno před řadou let např. v místním tisku a taková forma zveřejnění by byla zcela dostačující bez ohledu na to, zda se o ní nyní žalobce dozvěděl nebo ne. Soudu je však z jeho úřední činnosti známo (viz rozsudek ve věci sp. zn. 73A 45/2017), že informace o stacionárních radarech v obci Židlochovice jsou zveřejněny na webových stránkách města Židlochovice - <http://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>. Soud tak považuje za naprostý formalismus, aby zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k doplnění tohoto jediného odkazu, jehož existence je si soud vědom.

d.5 Měření rychlosti v obci

37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33, jasně konstatoval:
„[14] V nyní posuzované věci městský úřad vymezil skutek ve výroku rozhodnutí následovně: [] bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v, na ul. blíže neustanovený řidič vozidla r.z.: X provozovaného O. K., [], překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, jel rychlostí 81 km/hod, resp. 78 km/hod [].
[15] Z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci (v) a v jakém místě (ul.). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady ne bis in idem. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.
[16] K námitce neuvedení směru jízdy ve výroku rozhodnutí je třeba uvést, že tato okolnost není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, pouze podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku. Podstatné je to, že skutek byl v nyní posuzované věci vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, nebo rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24).“
38. Pokud soud aplikuje uvedené závěry na nyní posuzovanou věc, tak musí dospět k následujícímu. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 16. 6. 2015 v 15:59

hodin v, na ul., sil. II/425 v km neustanovený řidič vozidla RZ: překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 71 km/hod., resp. 68 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod.).

39. Pokud si zdejší soud „vypůjčí“ a parafrázuje bod [15] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci (v) a v jakém místě (ul.). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.
40. K určení místa na okraj soud konstatuje, že je určeno zcela jasně a určitě jednak obcí, dále označením ulice v obci a kilometrovníkem silnice druhé třídy II/425, čímž je místo měření přesně stanoveno a z čehož vyplývá i to, kde se toto místo nachází (zda v katastru obce, mezi značkami začátek a konec obce).
41. Jakákoliv polemika žalobce s tím, že by mělo být územním plánem prokazováno měření rychlosti v obci, zda se místo měření nacházelo mezi značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, případně zjišťování toho jaké rychlostní limity v místě platí, je v kontextu uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nadbytečná. Dlužno poznamenat, že na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud shodně v rozsudcích ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 221/2017-40, resp. v aktuálním rozhodnutí ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 398/2017-37 (vše dostupné na www.nssoud.cz).
42. Pokud žalobce chtěl zpochybnit to, že bylo měřeno v obci, případně že v místě byl jiný limit, než 50 km/h, měl tak učinit relevantním věcným způsobem. Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i městský úřad, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, kde byl měřený úsek, jakým způsobem bylo měřeno a že v měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Napadená rozhodnutí tak netrpí deficitem přezkoumatelnosti.

e. Ověření použitého rychloměru

43. Není pravdou, že správní orgán neřešil **to, zda byl použitý rychloměr ověřen**, neboť v tomto směru bylo provedeno dokazování ověřovacím listem rychloměru č. 206/14, ze kterého lze jasně dovodit, zda byl nebo nebyl rychloměr ověřen, k čemuž se soud vyjádřil již výše.

f. Odůvodnění naplnění materiální stránky správního deliktu

44. K naplnění materiální stránky deliktu musí soud konstatovat, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45)). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší

správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, uvedl, že: „*Materiální znak obrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty obrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.*“

45. Aby společenská nebezpečnost jednání nebyla naplněna, musely by ve věci existovat zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
46. Je třeba říct, že správní orgán prvního stupně použil formulaci „*[t]akové okolnosti shledány nebyly.*“ Na takový závěr má správní orgán bezpochyby právo. Pokud s tímto závěrem žalobce nesouhlasil, nic mu nebránilo, aby věcně uvedl skutečnosti, které podle něj vylučují materiální stránku deliktu. Podle názoru zdejšího soudu správní orgán prvního stupně jasně konstatoval, že již naplněním formálních znaků došlo v tomto případě k naplnění materiální stránky, což je obecně správný závěr, který je nadto v intencích souzené věci pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zcela dostačující. V případě nutnosti prokazovat neexistenci skutečností odůvodňujících absenci materiální stránky by se jednalo o aplikaci tzv. negativní důkazní teorie (viz výše) a nelze spravedlivě požadovat po správním orgánu, aby prokazoval něco, co nenastalo.

g. Šablonovitost

47. Závěrem námitek nepřezkoumatelnosti namítal žalobce šablonovitost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud tento názor žalobce nesdílí. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a rozhodování v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.
48. Podle názoru zdejšího soudu se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zabývá všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny a zároveň se správní orgán zabývá i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu.
49. Tato námitka není důvodná.

Vady výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně

a. Rozpor s § 68 odst. 2 správního řádu

50. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
51. Míra precizace žalobního bodu pak následně předurčuje i rozsah, ve kterém se se žalobním bodem soud zabývá. Není úkolem soudu, aby za žalobce „domýšlel“, jaká všechna ustanovení ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce postrádá. S ohledem na to, že absence ustanovení, které by byla významná formulací výroku rozhodnutí, je vadou, která může způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud k takové vadě přihlédne pouze k námitce žalobce. Nyní posuzovaný žalobní bod je neurčitý a nekonkrétní a soud se proto může zabývat pouze výslovně tvrzenou absencí odkazu na ustanovení § 125e odst. zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
52. Soud nepovažuje za pochybení správního orgánu, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu číslem, ale činí tak jeho slovním vyjádřením (viz str. 6 rozhodnutí), což považuje soud za dostačující.

b. Dopravní nehoda ve výroku a subsumpce pod skutkovou podstatu

53. Soud již výše uvedl, že v případě dopravní nehody žalobce nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Stejně jako není znakem skutkové podstaty měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem, tak znakem skutkové podstaty není ani absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný.

54. Popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná.

c. Uvedení konkrétního rychloměru ve výroku

55. Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
56. Základem podmínek odpovědnosti tak je, aby ke zjištění porušení pravidel provozu došlo automatizovaným technickým prostředkem. Při dělení technických prostředků na automatizované a manuálně obsluhované není podstatný typ rychloměru, ale pouze a jedinečně schopnost fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy.
57. Samotný typ rychloměru nedefinuje to, zda byla rychlost měřena v automatickém režimu nebo v manuálním, a je proto zcela nepodstatné, zda je ve výroku rozhodnutí typ rychloměru označen, jelikož jeho označení nemá vliv na zaměnitelnost skutku, tedy ani na skutkovou větu výroku rozhodnutí. Pro vymezení skutku je zcela dostačující jasné vymezení toho, že k měření rychlosti došlo v automatickém režimu, kdy a kde. Ostatní je otázka zjištění skutkového stavu, které se má promítnout do odůvodnění a mít oporu ve správním spise.

d. Závazné určení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení

58. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit má, jakkoliv je ve výroku, pouze zjevně informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy, vycházející ze skutečnosti, že vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů, jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd., u nichž je dán komplexní procesní režim podle daňového řádu, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. zejména v obecném režimu správního řádu. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky

připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

e. Uložení pokuty podle § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona

59. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že předmětem řízení před správními orgány byl delikt spáchaný dne 16. 6. 2015, o kterém správní orgán prvního stupně rozhodl dne 31. 1. 2017.
60. Podle ustanovení § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se na určení druhu a výměry sankce dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
61. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
62. Předně je třeba konstatovat, že přestupkové jednání, které bylo následně podkladem pro správní delikt provozovatele vozidla, bylo sankcionováno dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu jak ve znění účinném v době spáchání deliktu, tak v době rozhodování správních orgánů.
63. Na ukládání sankce za správní delikt provozovatele vozidla dopadalo jak v době spáchání deliktu, tak v době rozhodování správních orgánů shodně ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, dle kterého se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.
64. Jediné, co se v průběhu času změnilo, tak bylo řazení ustanovení, na jehož základě by byl sankcionován řidič za spáchaný přestupek a od kterého se odvozovala konkrétní výše sankce v případě provozovatele vozidla.
65. Zatímco v době spáchání deliktu měla být sankce uložena dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích [za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)], tak v době rozhodování prvostupňového správního orgánu mohla být sankce uložena dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích [za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)].
66. Ze shora uvedeného vyplývá, že jak právní kvalifikace, tak i základní ustanovení o uložení sankce bylo shodné jak obsahově, tak i číselným označením. V tomto bodu tedy správní orgány nepochybily. Pochybení lze shledat v tom, že ustanovení, které je základem pro výměru sankce, použily dle zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni rozhodnutí, nicméně s ohledem na to, že obsahově se toto ustanovení nelišilo od

ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona účinného v době spáchání deliktu, nemohlo dojít k újmě na právech žalobce.

67. Soud proto nevidí důvod ke zrušení žalobu napadených rozhodnutí.“

f. Časové verze právních předpisů, podle které bylo rozhodováno

68. Soud dává žalobci za pravdu v tom, že z výroku napadených rozhodnutí by mělo být patrné, podle jaké časové verze právních předpisů bylo rozhodováno. Nicméně ze shora uvedeného vyplývá, že klíčová ustanovení, o která se opírá výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to vč. ustanovení § 125f odst. 1, § 10 odst. 3 a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, byla obsahově shodná jak ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, tak i v době rozhodování správního orgánu prvního stupně. Žalobci proto nemohlo dojít k újmě na jeho právech, kterou konečně ani sám v této souvislosti netvrdí.

g. Specifikace místa spáchání přestupkového jednání

69. Soud již výše citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33, a pro stručnost na něj nyní opětovně odkazuje. S odkazem na citovaný rozsudek soud výše konstatoval, že výroku prvostupňového rozhodnutí, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci (v) a v jakém místě (ul.). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.

70. Pokud se jedná o konkrétní určení místa, soud konstatuje, že je určeno zcela jasně a určitě jednak obcí, dále označením ulice v obci a kilometrovníkem silnice druhé třídy II/425, čímž je místo měření přesně stanoveno a z čehož vyplývá i to, kde se toto místo nachází (zda v katastru obce, mezi značkami začátek a konec obce).

71. Kilometrovník silnice druhé třídy II/425 považuje soud za akceptovatelný způsob konkretizace místa spáchání deliktu, neboť pro určení kilometráže silnic platí zcela jasná a objektivní pravidla, jelikož slouží pro orientaci v silniční síti (značení výjezdů z dálnic, odboček na silnicích nižších tříd). Je jakousi analogovou obdobou GPS souřadnic v digitálním světě. Kilometrovníky jsou stále např. standardním nástrojem autoatlasů. Je sice pravdou, že dnes již ne každý řidič nebo provozovatel vozidla může tyto pravidla znát, nicméně pokud slouží kilometrovník k zabránění zaměnitelnosti skutku, tak se jedná o objektivní určení místa s obecnou platností *erga omnes* a v tomto smyslu je to stejně vhodný nástroj jako GPS souřadnice, neboť i u nich lze namítat např. to, že dotčená osoba nerozumí tomu, jak a kam souřadnice zadat. Jinými slovy, pokud je místo spáchání deliktního jednání určeno způsobem, který je jasně a objektivně verifikovatelný, pak se nemůže jednat o nesrozumitelné určení místa.

72. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k této námitce na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.

Zavinění

73. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
74. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb.
75. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
76. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyt účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon

o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Uvedený předpis změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

77. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Soud je obecně vázán zákonem a ustanovení čl. CCLVII jasně stanovuje účinnost. Ze shora uvedených důvodů neshledal zdejší soud důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení citovaného ustanovení a proto je toto ustanovení pro soud závazné.
78. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, *„že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“*

Podjatost úřední osoby

79. Námitku podjatosti, kterou žalobce vznesl teprve v řízení před soudem, neshledal soud jako důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Skutečnosti, které žalobce uvádí jako důvod podjatosti, mohl uplatnit v době, kdy se dozvěděl o tom, která úřední osoba věc bude u příslušného správního orgánu vyřizovat. Jestliže tak neučinil, je jeho nyní uplatněná námitka beznadějně zpozdilá.
80. Zároveň soud konstatuje, že ani ze žalobou napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývá, že výsledek řízení před správními orgány byl jakkoliv ovlivněn osobním vztahem oprávněných úředních osob k zástupci žalobce nebo žalobci samotnému. Pokud je zástupci žalobce vyčítána procesní pasivita, tak je třeba jasně říct, že se jedná o obvyklou procesní praxi v řízeních před správními orgány a z toho, že na ni správní orgán upozorňuje, nelze dovozovat jeho podjatost, neboť je to konstatování objektivně zjištěné skutečnosti.

Vypořádání odvolacích námitek

81. V závěrečné skupině námitek, kterými brojil proti napadenému rozhodnutí, polemizoval žalobce se způsobem vypořádání jednotlivých odvolacích námitek.

a. Neodročení jednání před správním orgánem

82. Nejprve brojil proti odůvodnění vypořádání odvolací námítky a) – neodročení jednání před správním orgánem prvního stupně. Uvedl, že teprve zpětnou kontrolou v reakci na toto odůvodnění jeho bývalý zástupce zjistil, že k e-mailu, kterým se omlouval z dokazování mimo ústní jednání, omylem nepřiložil přílohu, ačkoliv měl za to, že tuto k e-mailu přikládá, což ostatně vyplývá i z formulace e-mailu, a jednalo se tak o zcela zjevnou vadu podání, kterou se měl správní orgán pokusit odstranit postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Zpochybnil i závěr, že omluva nebyla včasná, neboť jak zástupce uvedl, na dokazování se nedostavil proto, že se mu udělalo náhle nevolno, a v e-mailu bylo rovněž uvedeno, že tento byl napsán a odeslán co nejdříve poté, co to zástupci jeho zdravotní stav dovolil. Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně, neboť správní orgán se podanou omluvou v tomto rozhodnutí nijak nezabývá.
83. V případě omluvy z nařízeného jednání je vhodné uvést, že Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil několik zásadních požadavků na kvalitu omluvy z jednání. V rozsudcích ve věci sp. zn. 6 As 25/2013 a 6 As 215/2014 jasně konstatoval, „že aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat. Právě tomuto poslednímu požadavku nevyhověla omluva stěžovatele v nyní posuzovaném případě.“
84. Uvedená rozhodnutí se týkají jednání ve věci přestupků, která zdejší soud považuje za významnější s ohledem na ochranu práv účastníků, než řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, kde ani jednání nemusí být nařizováno. Taktéž v souzené věci rozhodl správní orgán bez nařízení jednání, přičemž žalobce, resp. jeho zástupce byl vyrozuměn o dni a hodině provádění důkazů mimo ústní jednání a možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Seznámit se s podklady rozhodnutí, stejně jako přítomnost u provádění důkazů mimo jednání jsou právem, nikoliv povinností účastníka řízení, a stejně tak není nevyužití tohoto oprávnění překážkou rozhodnutí věci samé.
85. Z obsahu spisu vyplývá, že zástupce žalobce zaslal omluvu ve správním řízení 30. 1. 2017 až poté, co proběhlo provádění důkazů mimo jednání (v 17:33 hodin), dále z tohoto podání vyplývá, že bylo učiněno prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu, a konečně neobsahuje žádnou přílohu, tedy ani lékařskou zprávu, která by stav zástupce účastníka potvrzovala. Podání zástupce bylo potvrzeno až písemným podáním, které bylo k poštovní přepravě podáno dne 6. 2. 2017.

86. Z uvedeného vyplývá, že jednak nebyl vůbec doložen důvod pro omluvu a zejména nebyly splněny podmínky ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, neboť podání zástupce žalobce nebylo potvrzeno správnímu orgánu ve lhůtě 5 dnů. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný tak k tomu podání nemuseli přihlížet. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně nemohl jednání odročit, jak se toho žalobce domáhal v odvolání, neboť o omluvě zástupce žalobce v době provádění úkonů mimo jednání nemohl vědět. Požadavek na odročení proběhlého jednání je absurdní navíc za situace, kdy žádné jednání před správním orgánem prvního stupně neprobíhalo, což vyplývá i z vyznění zástupci žalobce ze dne 20. 12. 2016.
87. Stejně tak nedůvodnou shledal soud námitku nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán se podle názoru zdejšího soudu s podáním zástupce žalobce v rozhodnutí vypořádávat nemusel, neboť toto podání v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňovalo náležitosti dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu a správní orgán k němu nemusel přihlížet.

b. Nesrozumitelnost o údajích o kilometrůžce

88. Ve vztahu k odvolací námitce rubrikované v žalobě pod písm. b) žalobce zopakoval nesrozumitelnost údajů o kilometrůžce s tím, že hledání konkrétního místa pomocí kilometrůžce není notorií. Žalobci nebylo ve výzvě srozumitelně sděleno obvinění. Dále namítl, že povšechný závěr, že další dokazování je nadbytečné, v žádném smyslu důkazní návrhy žalobce nevypořádává, neboť není zřejmé, jakých důkazních návrhů se týká, a není zřejmé ani to, proč by takové blíže neurčené dokazování mělo být nadbytečné.
89. K možnosti vymezit místo deliktního jednání pomocí kilometrůžce pozemní komunikace se soud vyjádřil výše a nepovažuje za nutné se na tomto místě opakovat. Závěry žalovaného jsou zcela srozumitelné a soud se s nimi ztotožňuje. Stejně tak soud nepovažuje za jakkoliv nesrozumitelný závěr o nadbytečnosti provádění dalších důkazů. Tento závěr byl zřetelně vysloven ve vazbě na místo spáchání deliktního jednání s tím, že žalobce v odvolání uváděl řadu důkazních návrhů, které se k tomuto místu vztahovaly, např. ohledání místa, územní plán atd. Jestliže žalovaný považoval určení místa za jasné a dostatečné, je zřejmé, že považoval za nadbytečné ty důkazní návrhy, které měly prokázat nesprávnost závěrů o místě spáchání deliktu. Ve vztahu ke „sdělení obvinění“ platí, že pokud soud shledal určení místa jako dostatečné ve vztahu k napadeným rozhodnutím, *a maiori ad minus* platí, že je místo spáchání deliktu dostatečně určeno i ve výzvě, kde je popsáno shodně jako v prvostupňovém rozhodnutí.

c. K vypořádání jeho odvolacích námitek souvisejících s tím, zda došlo k měření v obci, a se splněním podmínek pro měření rychlosti městskou policií a automatizovaným technickým prostředkem

90. Otázkou, zda bylo měřeno v obci, se zdejší soud zabýval výše ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí, kde závěrem uvedl, že místo měření je určeno zcela jasně a určitě jednak obcí, dále označením ulice v obci a kilometrovníkem silnice druhé třídy II/425, čímž je místo měření přesně stanoveno a z čehož vyplývá i to, kde se toto místo nachází (zda v katastru obce, mezi značkami začátek a konec obce). Znovu soud na tomto

místě musí zopakovat, že jakákoliv polemika žalobce s tím, že by mělo být územním plánem prokazováno měření rychlosti v obci, zda se místo měření nacházelo mezi značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, případně zjišťování toho jaké rychlostní limity v místě platí, je v kontextu výše uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nadbytečná.

91. Jak už soud uvedl v případě předcházející námitky proti napadenému rozhodnutí, žalovaný správně akceptoval vymezení místa skutku mj. pomocí kilometrovníku silnice druhé třídy II/425, což podle názoru zdejšího soudu mimo vši pochybnost určuje místo spáchání deliktu. Za této situace bylo zcela nadbytečné, aby se nad rámec vypořádání předcházející námitky žalovaný zabíral dalším určováním znaků obce, případně dalším prokazováním, kde se místo nacházelo. Jak soud uvedl výše, žalovaný za této situace správně vyhodnotil jako nadbytečné dokazování prostřednictvím územního plánu, příp. ohledáním místa, není proto pravda, že důkazní návrhy žalobce nebyly vypořádány. Pokud navíc své závěry opřel ještě o listinu „*Schválení úseků pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice*“ i fotografii přechodu pro chodce založenou ve spise, nemůže to být na vadu jeho rozhodnutí. Stejně tak není nepřezkoumatelné ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které se při určení místa opírá o stejné určení místa prostřednictvím kilometrovníku silnice druhé třídy II/425.
92. V další námitce brojl proti vypořádání námitek, že neprokázání součinnosti s Policií ČR při měření rychlosti a neprokázání účelem měření a neprokázání měření automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, k čemuž navrhoval jako důkaz návod k obsluze. Zároveň žádal v odvolání o přezkoušení použitého rychloměru a o přerušení řízení. Namítl, že z dokumentu *Schválení úseků* součinnost Policie nevyplývá, neboť určení úseků je samostatná podmínka měření dle § 79a silničního zákona. Podle žalobce žalovaný nepopsal, z čeho konkrétně a jak dovodil, že bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy a ze spisu nevyplývá žádný důkaz o povaze rychloměru. Namítl, že minimálně provedení Návodu k obsluze jako důkazu bylo zcela nezbytné, neboť bylo nutné provést dokazování ohledně parametrů použitého rychloměru. Co se týče údajné neodůvodněnosti přezkoušení rychloměru, uvedl, že žalovaný vůbec neměl právo odůvodněnost této žádosti přezkoumávat, neboť žalobce měl na přezkoušení rychloměru nesporné právo. Pokud se pak žalovaný nevypořádal s návrhem přerušení řízení, zatížil tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Správní orgán podle žalobce zcela pominul námitku, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nijak neodůvodnil svůj závěr, že měření rychlosti bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.
93. Soud musí k součinnosti Policie a stanovení míst pro měření konstatovat, že žalobce opakovaně uplatňuje námitky proti prvostupňovému rozhodnutí v žalobě v prakticky stejném rozsahu jako v odvolání. Pokud se soud k otázce součinnosti Policie ČR vyjádřil výše, musí na tomto místě odkázat na výše uvedené a zopakovat, že, bylo-li měření prováděno automatizovaným technickým prostředkem, je dostatečným prokázáním měření v součinnosti s Policií ČR právě schválení úseků pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice. K tomu lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32, ve kterém NSS uvedl: „*Krajský soud tuto žalobní námitku v míře obecnosti, v jaké byla uplatněna, vypořádal na s. 4 rozsudku. Úkolem krajského*

soudu nebylo domýšlet za stěžovatele důvody, pro které dle jeho názoru nedošlo k součinnosti mezi obecní a státní policií ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o silničním provozu. Krajský soud proto postupoval zcela správně, pokud konstatoval, že ve správním spisu je založena listina o určení míst k měření Městskou policií Březová nad Svitavou, vydaná Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje dne 15. 12. 2014. Touto listinou je prokázáno, že měření bylo provedeno na úseku určeném Policií ČR (ulice Brněnská), tedy v souladu s ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Současně k této námitce (byť nad rámec uplatněného žalobního důvodu) krajský soud uvedl, že za součinnost policie dle zmíněného ustanovení není možno pokládat požadavek na osobní přítomnost příslušníka Policie České republiky při měření. Tyto závěry krajského soudu plně odpovídají též judikatuře (srov. rozsudky č. j. 10 As 193/2015-34, č. j. 9 As 80/2014-37, 9 As 274/2016-37).“

94. Zdejší soud, stejně jako judikatura správních soudů, se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného, že součinnost s Policií ČR byla prokázána právě listinou „Schválení úseků pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice“.
95. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání k automatizovanému technickému prostředku, tedy k povaze měřidla uvedl, že „[s]tejně tak je součástí spisu ověřovací list měřidla, ze kterého vyplývá, že v době spáchání přestupku mělo toto měřidlo platné ověření. Ze spisové dokumentace také zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy.“
96. Je sice pravdou, že z uvedeného nevyplývá, jak z provedených důkazů vyhodnotil, že se v případě měření jednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, nicméně závěr žalovaného, že toto hodnocení použitého technického prostředku zcela jasně vyplývá ze spisové dokumentace, je správný. K povaze technického prostředku se soud vyjádřil výše i ke skutečnosti, ze které toto vyplývá. Závěr o tom, v jakém režimu technický prostředek v době měření pracoval, je zřejmý ze záznamu o měření. Záznam o měření a způsob, ve kterém technický prostředek pracoval, je jediným určovatelem pro to, zda se jednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy. Tato skutečnost tak skutečně zcela jasně vyplývala z provedeného dokazování.
97. To, že dělení technických prostředků na automatizované a ostatní, vyplývá ze způsobu měření, sice není notorií, nicméně soudní judikatura se k této otázce vyjádřila už nesčetněkrát a vždy se stejným výsledkem. Žalobce byl jak v řízení před správním orgánem, tak i v řízení před soudem zastoupen osobami, které se na zastupování pachatelů správních deliktů provozovatelů vozidel specializují a které totožné, nebo velmi obdobné námitky vznášejí ve většině věci, ve kterých se jedná o měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem. Lze tak očekávat, že nejméně zástupci účastníků mohli vědět, že ze správního spisu důkaz o povaze rychloměru, který vyžaduje pro její posouzení soudní judikatura, vyplývá.
98. Správní orgán nepochybil ani tím, že nepovedl jako důkaz návodem k obsluze, ačkoliv se žalobce provedení důkazu návodem k obsluze použitého rychloměru domáhal proto, že měření nemělo proběhnout v souladu s návodem k obsluze, což dovozoval z polohy vozidla na snímku.

99. K měření rychloměrem typu Ramer AD9 a možnostem chybného měření se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudcích ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, resp. 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015-43 (případně obdobně k rychloměrům typu Ramer 10 např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39).
100. Šestý senát ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2016 jasně uvedl, že „*činnost radarového rychloměru AD9C lze rozdělit do čtyř fází. Jedná se o start měření, změření rychlosti, ověření výsledku a ukončení měření. Uvedené závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 83/2013, lze vztáhnout i na skutkové okolnosti nyní posuzované věci. Z provedeného dokazování tak žádné důvodné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření rychlosti zjištěny nebyly. K prokázání technické způsobilosti použitého měřicího přístroje podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje ve správním spise založená kopie ověřovacího listu č. 238/13 ze dne 7. 11. 2013 a Osvědčení č. 59/09, opravňující policistu R. Z. k ovládání předmětného měřiče rychlosti. K měření byl tedy použit kalibrovaný přístroj, který byl obsluhován k tomu proškoleným policistou. Stěžovatelem namítaná potencionální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce ± 3 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče měřeného vozidla redukuje. Nejvyšší správní soud proto vycházel ze závěru, že po dobu trvání ověření přesnosti měření rychloměru je chyba měření objektivně vyloučena a v případě nesprávného nastavení přístroje, resp. v této fázi, pokud by nedošlo k ověření výsledku hodnoty naměřené, by přístroj rychlost nezměřil (anuloval by hodnotu měření). [38] Krajský soud se proto správně ztotožnil s názorem žalovaného obsaženém v napadeném rozhodnutí, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí, kterými jsou oznámení o přestupku, záznam o přestupku, fotografie měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo žádný věrohodně zpochybnit.*“
101. Uvedené závěry lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Jestliže žalovaný vycházel při hodnocení odvolacích námitek z toho, že součástí spisové dokumentace je ověřovací list rychloměru, prokazující použití kalibrovaného přístroje, tak s ohledem na to, že došlo ke změření rychlosti, tedy ověření výsledku a ukončení měření, což je prokázáno výstupem z rychloměru, je chyba měření objektivně vyloučena, neboť v případě nesprávného nastavení přístroje by nedošlo k ověření výsledku hodnoty měření a přístroj by rychlost vozidla nezměřil.
102. Soud se ztotožňuje s tím, že žalovaný provedení dalších důkazů k ověření funkčnosti rychloměru shledal jako nadbytečné. Důkaz výsledkem obsluhy rychloměru je z povahy věci vyloučen, neboť rychloměr při měření rychlosti nikdo neobsluhoval, a důkaz návodem k obsluze, stejně jako jeho přezkoušení lze považovat za nadbytečné s ohledem na ucelený řetěz ostatních důkazů vypovídajících o funkčnosti a správném nastavení předmětného rychloměru.
103. Co se týče nevyhovění návrhu na přezkoušení rychloměru, konstatuje zdejší soud, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, konstatoval, že ověřovací list rychloměru je veřejnou listinou, u které se presumuje její správnost. Žalovaný vycházel v nyní posuzované věci z toho, že součástí správního spisu je ověřovací list rychloměru a že tento rychloměr provedl měření a výstup tohoto měření je součástí spisu. Jak soud uvedl výše, lze mít objektivně za to, že rychloměr byl správně nastaven a

byl i ověřen. Za této procesní situace vyhodnotil žalovaný požadavek žalobce na přezkoušení rychloměru jako nadbytečný.

104. Soud s tímto závěrem žalovaného souhlasí, ačkoliv nijak nezpochybňuje, že má žalobce na přezkoušení rychloměru ve smyslu § 11a zákona o metrologii právo. Důvod, proč považuje soud postup žalovaného za správný je ten, že ke spáchání deliktu došlo dne 16. 6. 2015 a přezkoušení rychloměru navrhl žalobce až v odvolání ze dne 23. 3. 2017, tedy více jak jeden a půl roku po měření rychlosti. Takové přezkoušení by nemohlo přinést žádné relevantní výsledky pro měření z roku 2015 už jen proto, že v průběhu času došlo k opětovnému ověřování rychloměru, jehož součástí mohlo být i jeho nové nastavení.
105. S ohledem na to, kdy žalobce tento důkazní návrh uplatnil, jedná se o obstrukční důkazní návrh a žalovaný logicky nepřistoupil na jeho provedení a vyšel při svém rozhodnutí z ostatních provedených důkazů, které tvořily logický a souvislý řetěz důkazů.
106. S uvedeným souvisí i hodnocení námitky, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností tím, že nevypořádal s návrhem přerušení řízení. Pokud soud nepovažuje za nutné, aby byl proveden důkaz přezkoušením rychloměru, tak nelze považovat za pochybení ani to, že žalovaný nepřerušil řízení, aby tento důkaz obstaral.
107. Lze dát žalobci za pravdu, že se žalovaný měl s návrhem na přerušení řízení řádně procesně vypořádat, nicméně se jedná o toliko procesní pochybení, které nemůže mít s ohledem na shora uvedené vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
108. Žalovaný podle názoru zdejšího soudu nepominul odvolací námitku, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nijak neodůvodnil svůj závěr, že měření rychlosti bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Žalovaný shodně jako správní orgán prvního stupně vyšel ze skutkových zjištění, která jsou opřena o záznam o měření rychlosti, jako výstupu z rychloměru. Záznam o měření byl proveden jako důkaz a z tohoto důkazu správní orgán i žalovaný dovodili, že měření rychlosti bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Závěry jak správního orgánu prvního stupně tak i žalovaného mají oporu ve správním spise a jak opakovaně konstatoval zdejší soud, rozlišení mezi automatizovaným a manuálně obsluhovaným technickým prostředkem je ve způsobu měření, nikoliv v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, a správní orgány způsob měření mimo vší pochybnost prokázaly. Rozhodnutí jak správního orgánu prvního stupně tak žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

d. Námitka existence dopravní nehody v odvolání, vč. neprovedení navrhované svědecké výpovědi

109. Po posouzení způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s touto odvolací námitkou, neshledal soud důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Předně je třeba konstatovat, že aby existence dopravní nehody vyloučila možnost stíhání provozovatele vozidla, musela by být dopravní nehoda následkem porušení pravidel, které se měl dopustit řidič vozidla sankcionovaného provozovatele.

110. Podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu je dopravní nehoda událost v provozu na pozemních komunikacích, *například havárie nebo srážka*, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu.
111. Porušením pravidel provozu na pozemní komunikaci v souzené věci bylo překročení rychlosti ve zcela konkrétním místě a ve zcela konkrétní čas. Z obsahu správního spisu je zřetelné, že v daný okamžik nebylo vozidlo žalobce účastno žádné havárie nebo srážky, ale plynule pokračovalo ve své jízdě dál.
112. Tvrzené poškození tlumiče, podle názoru zdejšího soudu, nemůže naplňovat znaky dopravní nehody. Teoreticky lze se samozřejmě uvažovat o tom, že může vzniknout dopravní nehoda, jejímž jediným účastníkem bude řidič vozidla (např. auto sjede do příkopu vedle pozemní komunikace a dojde k poškození vozidla), nicméně z provedeného dokazování nic takového nevyplývá. Samotné poškození tlumiče není dopravní nehodou, ale snad jediné následkem dopravní nehody (tedy poškozením vozidla, které by představovalo škodu na majetku vzniklou v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu), který mohl vzniknout např. projetím výtluku na pozemní komunikaci, nicméně k vyloučení odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla by musela dopravní nehoda vzniknout v důsledku porušení pravidel, tj. v souzené věci v důsledku překročení maximální povolené rychlosti.
113. Z obsahu tvrzení samotného žalobce v odvolacím řízení nic takového nevyplývá. Žalobce pouze tvrdí, že mu řidič vozidla sdělil, že *„údajně právě při průjezdu došlo k poškození tlumiče na vozidle obviněného.“* Z tohoto tvrzení nijak nevyplývá, že by k údajnému poškození tlumiče mělo dojít právě ve chvíli, kdy bylo zaznamenané porušení pravidel provozu na pozemní komunikace řidičem vozidla žalobce. Z toho důvodu žalovaný správně odmítl návrh na provedení dokazování výsledkem spolujezdce žalobce, neboť ani tvrzení o dopravní nehodě nemělo přímou návaznost na porušení pravidel provozu, což je podmínkou případného vyloučení odpovědnosti provozovatele vozidla.
- e. Irelevantnost úvah žalovaného ohledně námitky nesplnění podmínek měření rychlosti dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii*
114. S touto žalobní námitkou se soud vypořádal výše a na tomto místě na její vypořádání v části rozsudku, kde se zabývá uveřejněním zřízení rychloměru, pro stručnost odkazuje.
115. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
116. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. května 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.